

*Летописец родного края
Геннадий Станиславович
Довнар*

**Геннадий
Станиславович
Довнар – прозаик,
поэт, филолог,
журналист,
драматург,
литературовед,
учитель.**

**Почетный гражданин
города Луганска,
участник боевых
действий Великой
Отечественной
войны. Автор более
30 повестей и
романов.**

Довнар Геннадий Станиславович родился 8 июля 1925 года в селе Бриялёво, Березинского района, Минской области в сельской семье. В Украину семья переехала в 1934 году на Херсонщину.

В 1938 прочел повесть Петра Гаврилова «Луганцы» про Клима Ворошилова, удивительный край, где люди борются за свое счастье. Так появилась мечта: увидеть Луганск, край легендарного героя гражданской войны.

Когда ему не было еще и 16 лет, грозное слово «война» докатилось до них оккупацией. Геннадий Довнар писал листовки, дважды его вызывали в полицию и заставляли писать скорописью и печатными буквами – для сличения почерка, ведь листовки были стихотворные, а все село знало: стихи пишет Довнар-младший.

В 1950 университет закончил с отличием. Вопрос о месте распределения не стоял: конечно, Луганск, город-мечта отрочества. Вместе с женой Екатериной Иосифовной они работают учителями в СШ №16. Там Геннадий Довнар преподавал украинский язык и литературу, был завучем до 1954 года.

41 ЗІ СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ!

Прапор ПЕРЕМОГИ

ОРГАН ЧОРНОБІЛЬСЬКОГО РАЙОННОГО КОМПАРТІУ УКРАЇНИ ТА РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 11 лютого 1919 року № 541 (8028) Пятниця, 9 травня 1986 року Ціна 3 коп.

Суворова випробуваням нового ладу стала Велика Вітчизняна війна. Згуртувавшись навколо партії, виявивши небагачий героїзм, радический народ, його Збройні Сили завдали остаточної поразки німецькому фашизму — ударному загонові світової імперіалістичної реакції. Своєю перемогою Радянський Союз кінце вирішальний вклад у виконання народної Борони від ладического рабства, у врятування світової цивілізації.

В НЕЗВИЧАЙНІ ОБСТАНОВЦІ

У важкому радическому розташуванні колосів імені Кавіліна Чорнобильського району. Жителі Дружби та інших сіл виявили високу свідомість при реалізації господарських цілей, успішність. Числою робітників самі приходили в складну Раду і просили направити до них чорнобильців. Наприкінці традиційного мезозоотонарної ферми Оселево, Білозерова та інші самостійно взяли до себе на квартиру новопризначених.

Невиправдані, проблемні завдання, але спільними зусиллями вони переборюються і вирішуються. Головне для нас — забезпечити для колосів необхідних коштів, які максимально зручні умови праці і життя.

М. КУТЕНОВ,
головний агроном радгоспу «Дружнівський».

ЗІ СВОЄЮ ТРАДИЦІЄЮ

Комуніст завжди комуніст. Так можна сказати і про партію комуністів, і червоноармійський колектив «Дружба». З першого дня переселення вони почали працювати з такою ж енергією, як і вдома. Помічник, бачимо,

ЗВЕРНЕННЯ

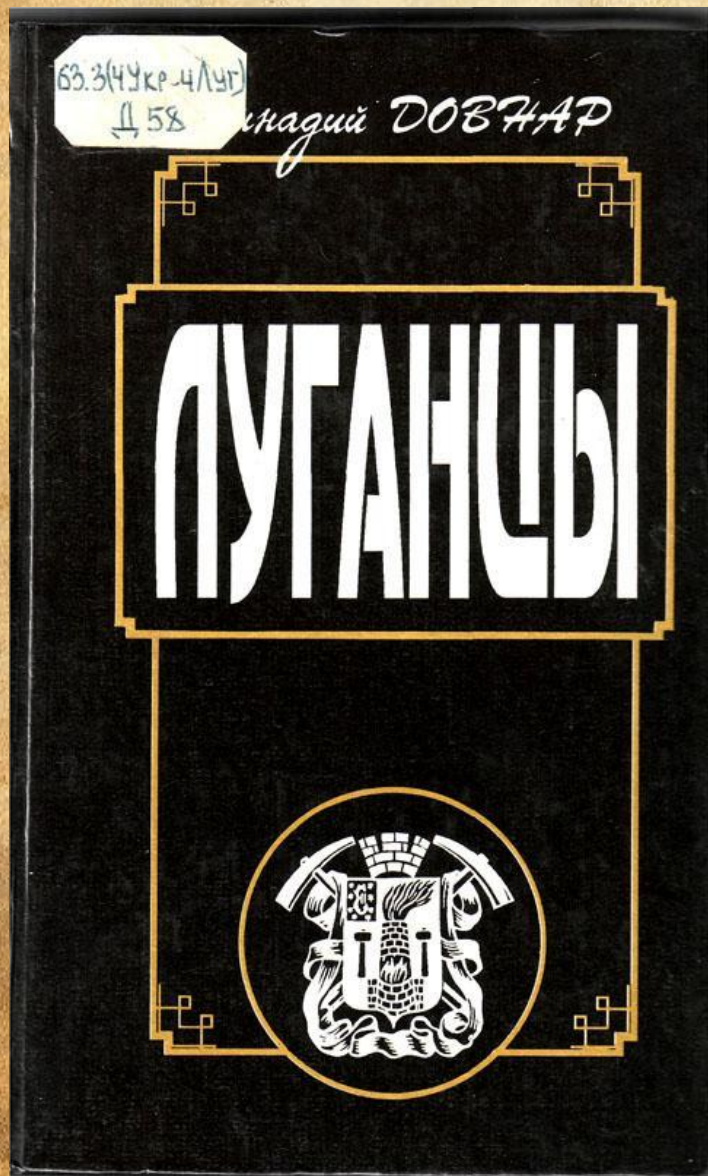
ДО РОБІТНИКІВ, КОЛГОСПИНИКІВ, ІНТЕЛІГЕНЦІЙ, ДО ВСІХ ЖИТЕЛІВ ЧОРНОБІЛЬСЬКОГО РАЙОНУ

Дорогі товариші! В незвичайних умовах зустрічають трудові колективи нашого району 41 річницю з Дня Перемоги радического народу у Великій Вітчизняній війні. Аварія на Чорнобильській атомній електростанції змусила переселитися з небезпечної зони тисячам людей. Жителі Бородицького, Макарицького і деяких інших районів сердечно прийняли чорнобильців. Переважна більшість наших людей розселена і трудолаштувана.

Центральний Комітет Комуністичної

В 1954 году переходит на журналистскую работу, заведует отделом культуры и образования в газете «Прапор перемоги» (теперь «Наша газета»), «Молодогвардеец».

В 1958 году в Луганске начинается эра телевидения. И у истоков луганского ТВ стоял Геннадий Довнар - сначала ответственный редактор, потом главный редактор в течение 25 лет (до 1983 г.). Эти непростые годы нашли отражение в романе «Горячий экран», вышедшем в 1997 году.

В 1988 году его пригласили на луганский станкостроительный завод и попросили написать историю предприятия, с которого начинался наш город.

И начался кропотливый поиск, работа в архивах, изучение документов. В 1994 г. итогом стала книга, названная, как и у Петра Гаврилова, «Луганцы», вышедшая в канун 200-летия города и завода.

**Умер Геннадий Довнар
18 декабря 2009 года.
Но имя его навеки
вплетено в историю
Луганска. Он навсегда
останется в памяти
луганчан как писатель,
который изучал
историю города и в то
же время творил её,
его называют
летописцем родного
края.**

Наследие, оставленное Геннадием Довнаром в произведениях о Луганщине:

- 1. «Большая судьба» - очерки истории Ворошиловградского завода угольного машиностроения им. А. Я. Пархоменко.**
- 2. «Делись огнем» - роман-хроника.**
- 3. «Луганцы» - исторические повествования в рассказах.**
- 4. «Мины падают в цель» - повесть, рассказы.**
- 5. «Отцы и правнуки Луганска» - история города в лицах.**
- 6. «Солдаты милосердия» - повесть.**
- 7. «Я – Земля!» повести.**

Признание Геннадия Довнара была увековечено памятной доской, которую 11 сентября 2015 года установили на доме номер 36 по улице 16-я линия, в котором жил писатель, а сейчас проживает его семья. Право открыть памятную доску предоставили дочери писателя Ларисе Довнар.

